

25 de Març - A les 6'15 deixem el poble, la plana i el Segre, i comencem a remuntar la ribera de la Llosa. El pas, rítmic, és lent, puix les motxilles pesades i els esquís a coll fan de regulador. No estem avesats a tant pes, però les condicions de l'excursió ens hi obliguen: aliments per a quatre o cinc dies, aparell «Meta», combustible, roba per abrigar-nos, sac de dormir, pells de foca, crampons, piolet i demés, els estris de sempre, com els fanalets elèctrics, càmares fotogràfiques, ulleres fumades, ceres i la infinitat de coses que, malgrat llur utilitat dubtosa, sense saber com, trobeu a cada sortida, irremissiblement, dintre el sac.

Inseguretat en el temps. El cel, gris, com de plom. El vent, fred i punxent. Inseguretat en l'ànim.

Darrera, per tot el Cadi, núvols obscurs. Pessimisme.

Davant, cap als Esparvers, grisor. Inseguretat...

Mal temps?... Neu i vent, torb i rufaga?...

I, mentrestant, endavant! Coratge i esperança i sempre endavant! ...Distreiem el dubte que ens corseca i parlem de la plana i de la ciutat; el parlar, apassionat, embriaga.

Així són menys amargs els incidents del camí, les equivocacions i els errors. Però més d'una vegada la realitat ens ha de sacsejar brutalment: unes roques que ens cal escalar — qui no llançaria avall motxilles i esquís?— o bé uns arbusts que cal travessar, uns esbarzers o un rierol.

Lentament anem avançant, tot i el destorb enutjós dels esquís que ja no sabem com portar. Passem pel Vilar, sota mateix de Viliella, que s'aixeca a l'esquerra, dalt d'un serrat. A les nou som al Molí, on, malgrat el taro que fa reposem una estona i esmorzem.

Prop de les cases de la Llosa, els darrers vestigis de civilització; un home amb qui parlem breument ens diu: — Els Esparvers?... Oh... Són molt lluny! Això ja és a la muntanya!...

I en veritat que anem entrant dintre la «muntanya». A banda i banda les carenes són més inabastables, els pendents més prests a redreçar-se i els torrents i canals més abundants en ferotgia. Tot cobra vigor i energia.

Les clapes de neu que d'estona venim trepitjant són més freqüents i, finalment, podem calçar-nos els esquís. Hi col·loquem les pells de foca. Alleugerits, amb l'agilitat i el delit que comunica l'entusiasme, amb la vivacitat i excitació que produeix l'esguard de la llarga tasca a accomplir, ens llancem per la pista gelada del camí. L'impuls inicial, ardorós, ben aviat és reduït a una marxa rítmica i regular.

Entrem en el bosc, que s'estén amplament per tota la vall. La neu, excessivament flonja, hi és molt abundant; els skis, altrament massa estrets per aquestes curses, s'hi enfonsen i hi penetren profundament. El lloc de cap-